เปิดบริสุทธิ์

ฉบับที่
32

ของแท้
รับประกัน
คุณภาพ

รัชสิยา
วิภารัตน์

สาวอกใหญ่
ใจถึงทุกรูปแบบ

ท้าฝืน
กันมันสุด ๆ
กับ

สนธยา
ใจมั่น

หนุ่มบิ๊กไซส์
ใหญ่มหึมา
สะตาคุณเต็มที่

500
บาท

สองแถวเล็กยังคงห้อตะบึงฝ่าฝุ่นแดงเข้าสู่ทางเรียบของถนนราดยางที่สร้างเชื่อมต่อรองรับถนนสายเมน ซึ่งกำลังจะตัดผ่านมาถึง

สาวน้อยผมยาวสยายหน้าตาหน้ารักหน้าสุ้นดูจะมีสีหน้าวิตกกังวลบ้างแต่แววตาขี้เล่นคู่นั้นดูสดใสด้วยประกายดำขลับ เธอนั่งคู่มากับไซเฟอร์วัยกลางคน และดูจะกระสับกระส่ายมากยิ่งขึ้น เมื่อตะวันใกล้จะลับฟ้า

"อีกไกลไหมคะน้า กว่าจะถึงหมู่บ้านเวียงทอง"

"ก็ราว ๆ สักเจ็ดหรือแปดกิโลนี่แหละ คุณมีญาติอยู่ที่นั่นหรือครับ"

ชายไซเฟอร์ตอบ และถามหางตาเหลือบสำรวจเรือนร่างที่อวบอัด เฉพาะส่วนอกที่มีขนาดใหญ่กระเพื่อมไหวไปตามแรงโยกคลอนของโช๊คอัพรถ ทำให้น้ำลายสอ นึกเลยไปถึงเมียที่บ้านขึ้นมาทันที

"เปล่าหรอกน้า...ฉันจะมาพบเพื่อน เรามีธุรกิจร่วมกันบางอย่าง"

"จะให้รถรับกลับด้วยไหมครับ...ที่นี่รถออกหายาก ผมคิดแค่ 200 บาทก็พอ"

สาวทางผ่าน

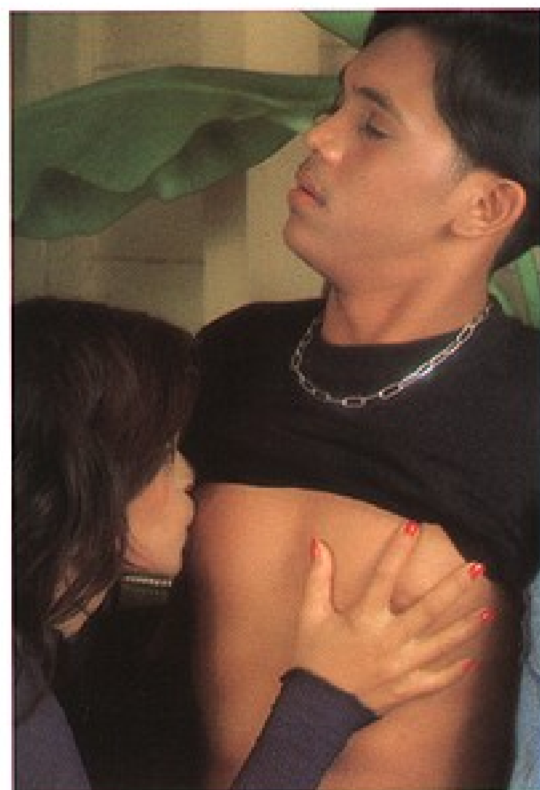
เขาบอกด้วยความหวังดี...และหวังเงินไปพร้อมๆ กันด้วย

"ไม่หรอกน้า...ฉันกะว่าจะค้างอยู่ที่นี่สักสองสามคืน เบื่ออากาศที่กรุงเทพฯ"

"จวนถึงทางเข้าหมู่บ้านแล้ว จะให้ไปส่งซอยไหนล่ะครับ"

"เดี๋ยวนะน้า..." เปิดกระเป๋าถือดึงโน้ตออกมาคลี่ *"เคยมาครั้งเดียวจำบ้านเลขที่ไม่ได้แล้ว รู้แต่ว่าอยู่ซอย 6 เอ่อ...เจอแล้ว...บ้านเลขที่ 108/16"*

"อ๋อ...ซอยนี้ผมรู้จักดี มีพวกเขามาซื้อบ้านทิ้งไว้ให้เช่าหลายหลัง ใกล้ถึงแล้วบอกบ้านเลขที่อีก

ทีนะครับ"

อีกเพียงไม่กี่นาทีต่อมาสองแถวเล็กที่หญิงสาวเหมามาก็วิ่งมาหยุดที่หน้าบ้านเลขที่ดังกล่าว ซึ่งมองจากรั้วเข้าไปในตัวบ้านเห็นเปิดไฟแสดงว่ามีคนอยู่ เธอจึงหันมากล่าวกับโชเฟอร์

"ไม่เป็นไรแล้วน้า เพื่อนอยู่บ้านพอดี" ควักเงินค่าโดยสารส่งให้ *"ที่เหลือไม่ต้องทอนนะฉันให้"*

"ขอบคุณครับ"

เมื่อรถแล่นผ่านออกไปเพื่อวกกลับทางเดิมอีกซอยข้างหน้า จึงเดินไปเปิดประตูรั้ว ถือวิสาสะเข้าไปด้านใน แล้วเดินไปเปิดประตูห้องด้านหน้า

เดินเข้าไปอย่างคุ้นเคยดีที่ห้องรับแขก แปลกตาบ้าง แต่ไม่ได้สงสัยอะไรนัก

"นิด_นิดดา ฉันมาแล้วจ้า นิด ตู๊ด_"

เสียงขาดหายเปลี่ยนเป็นอุทานเล็ก ผู้ที่โผล่ออกมาจากภายในห้องถัดออกไป แทนที่จะเป็นเพื่อนสาว กลับเป็นหนุ่มหน้าตาคมเข้ม เขาขมวดคิ้วจ้องมองหน้าเธออย่างสงสัย

"มีธุระอะไรกับผมหรือครับคุณ" เขาถามเสียงสุภาพ เดินเข้ามาใกล้

"เปล่าค่ะ_เอ่อ_ฉันมาหานิดดา เค้าอยู่หรือเปล่าคะ" เธอตอบและถาม

อย่างสงสัย ใจคิดว่าชายหนุ่มผู้นี้อาจจะเป็นแฟนเพื่อนก็เป็นได้

"นิดดา_เอ๋ ไม่มีนี่ครับ ผมอยู่ที่นี่คนเดียว_คุณเข้าผิดบ้านหรือเปล่า บ้านแถวนี้คล้ายๆ กันหมด"

หญิงสาวมองรอบๆ ห้อง นึกแปลกแต่มองกันแล้วเหมือนกันทั้งเฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างเปลี่ยนไป แล้วหยิบโน้ตขึ้นมาดูอีกครั้ง เอ่ยถาม

"หลังนี้เลขที่ ๑๐๘ หรือเปล่าคะ"

"ใช่ครับ_หรือว่า" ท่าทางนึกได้ "หรือว่าจะเป็นคนเก่าที่เพิ่งย้ายออกไปเมื่อสองวันที่แล้ว เค้าไม่ได้บอกคุณล่วงหน้าหรือครับ"

"เปล่าค่ะ_นิดเค้าติดต่อไปเมื่อกลางเดือนที่แล้ว บอกให้รีบขึ้นมาเหมือนเดิม_ฉันทำไงดีล่ะนี่" สีหน้าแววตาเริ่มวิตก

"คุณมาจากไหนครับ"

"กรุณาหน่อย ค่ะ...นึกไม่น่าปล่อยให้มาเก้อเลย...เด็กคุณ..."

"สนครับ สนธยา เรียกผมว่าสนก็ได้ ยินดีต้อนรับครับ"

"ค่ะ...ฉัน รังสิยา เรียกยาก็แล้วกัน...ว่าแต่ว่า รถเข้าเมืองยังมีเที่ยวสุดท้ายหรือเปล่าคะ"

ชายหนุ่มส่ายหน้า พลางสำรวจใบหน้างามพร้อมเรือนร่าง "หมดไปตั้งแต่ 5 โมงเย็นแล้วละครับ...จะมีอีกทีก็ตี 5 ครึ่ง"

"แย่ละซิ...ฉันไม่มีที่พักด้วย" สีหน้ากังวลหนา

ชายหนุ่มยิ้ม เขาเดาเข้าใจสถานการณ์ "ไม่เป็นไรครับ ถ้าคุณไม่รังเกียจพักที่นี่สักคืนก็ได้ ผมรับรองความปลอดภัยเอง เดี๋ยวทานอาหารเย็นด้วยกัน คุณไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องผมก่อน คืนนี้ผมยกห้องให้คุณ"

"แล้วคุณละคะ..." สีหน้าดูดีขึ้นนิด

"บ้านผม จะนอนตรงไหนก็ได้ บางครั้งผมยังเคยหลับบนโซฟาเรื่อยไป เชิญครับ ตัวผมคนเหน็ดเหนื่อยนะ ที่นี่มีห้องน้ำรวมห้องเดียวซะด้วย"

"เกรงใจคุณแย่เลย...ขอบคุณค่ะ" คว้ากระเป๋าถือเดินเข้าห้องในที่เขาชี้ทางให้

ชายหนุ่มมองตามเพราะความน่ารัก แล้วก็นึกเลยไปถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยจะคิดมาก่อน

ร่างคู่หญิงสาวเดินออกมาจากห้องในชุดกระโจมอกด้วยผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่เปลือยไหล่กับขาวผ่องลงมาถึงเนินหน้าอกที่อวบเต็มรึงรัดตรงกลมเต็ม สายตาชายหนุ่มเลื่อนลงมาที่สะโพกผายกลมกลึงที่ปกปิดด้วยชายผ้าต่ำลงมาเป็นน่องขาขาวอวบเรียวลงมาที่ปลายเท้า

เขาตามตั้งแต่เส้นผมสยายจรดปลายเท้า...อารมณ์เคลิบเคลิ้มตามไปกับบรรยากาศอันแสนโรแมนติค

บ้านที่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว บังเอิญให้มีสาวงามหลงมาอยู่เป็นเพื่อน สนธยา มองตามจนร่างนั้นเดินเข้าสู่ประตูห้องน้ำ แว่บหนึ่งของความคิด...เขาเกิดความต้องการเรือนร่างนั้น แต่ก็พอเขาก็ไม่เคยทำผิดในเรื่องแบบนี้ ยิ่งโอกาสดีเขาก็คงไม่กล้าพอ ถ้าเธอไม่เต็มใจ

จะหลอกให้ดูวิดีโอเอ็กซ์ก็คงเก่าเกินไป จะใส่ยานอนหลับก็ไม่รู้จะไปเอามาจากไหน มอมเหล้าเบียร์ก็ไม่รู้ว่าเธอจะกินหรือเปล่า ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เมื่อได้ยินเสียงน้ำไหลจากฝักบัว ร่างนั้นคงงามล้ำยามเปลือยร่างรับแรงน้ำที่พุ่งลงราดรด มือเธอกำลังลูบไล้ไปตามเรือนร่างที่อวบอิ่ม

'ยาผี' เพื่อเคยเอามาฝาก เห็นมันเคยบอกว่าจะเอาไว้มอมผู้หญิง *"ใช่แล้วต้องลองดู"*

ไวเท่าความคิด ชายหนุ่มเดินกลับเข้าห้องไปที่หัวเตียง หยิบซองที่มีตัวยาป่นเป็นผงขาวหม่นออกมา แล้วเดินตรงเข้าครัว ใส่ปนปรุงในอาหารทุกจานแล้วกลับมานั่งที่เดิมรอเวลาด้วยใจระทึก

อีกเพียงไม่นานสาวสวย *รังสิยา* ก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาในชุดนอน เธอมองมาทางชายหนุ่มยิ้มให้นิด ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องอีกครั้งเพื่อสำรวจเนื้อตัว แต่งหน้า หวีผม ให้เรียบร้อย

"ทานข้าวเลยนะครับ ผมจะออกมาทานพร้อม ๆ กัน"

เสียงชายหนุ่มดังขึ้นที่หน้าประตู เมื่อเธอหันไปมองพร้อมพยักหน้ายิ้ม...

"ค่ะ...มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ"

"ไม่เป็นไรครับ...ผมรออาหารเช้าของบ้านอยู่แล้ว" พลางเดินเข้าครัวอย่างกระหยิ่ม ยกถาดอาหารออกมาวางบนโต๊ะรับแขก

ถึงอาหารมื้อนั้นจะมีไม่กี่อย่าง ด้วยเป็นอาหารสำเร็จรูปที่ชายหนุ่มซื้อเข้ามาจากนอกบ้าน แต่สาวสวยก็ทานจนหมดทุกอย่างด้วยความหิวที่หิวโหยมาด้วยหวังพบเพื่อน

"อิ่มแล้วหรือครับ...ทานน้อยจัง"

"ไม่น้อยหรอกค่ะ ขอบคุณมากสำหรับอาหารมื้อนี้" ยิ้มสบตาให้เขาด้วยอารมณ์ที่สดใสขึ้น

ชายหนุ่มเก็บจานอาหาร และเมื่อหญิงสาวขยับจะช่วย

"ไม่เป็นไรครับ คุณนั่งพักดูทีวีไปก่อน เดี๋ยวผมจะหาน้ำส้มให้ดื่มสักแก้ว หรือจะเอาเบียร์สักแก้วดีครับ...จะได้เผื่อ ๆ แก้หนาวเป็นเพื่อนผม"

"ค่ะ...อะไรก็ได้"

เวลาผ่านไปนานพอควร แต่ยังไม่มีผลลัพธ์ออกมา เว้นก็แต่ใจที่ว่าตัวเธอก็ทานอาหารที่ผสมด้วยยากล่อมประสาทนั้นเข้าไปด้วย หรือว่าน้อยเกินไปจึงได้ไม่ผล

ยาที่เหลือถูกเทลงไปในแก้วเบียร์ ที่เปิดยกออกมารินเสิร์ฟให้หญิงสาวรับไปจิบ

"ไหนลองดูครับ คุณอยู่กรุงเทพ ทำงานอะไรหรือเปล่า"

"เคยทำประชาสัมพันธ์ที่โรงแรมแถวนี้ค่ะ แล้วคุณละคะ"

"ผมกำลังรอบรรจุ ตอนนี้รับงานส่วนตัวไปตามเรื่องแหละครับ เอ่อ คุณมาคนเดียวแล้วครอบครัวล่ะครับ"

"ยังไม่มีค่ะ มีแต่แฟน เรายังไม่ได้แต่งกัน คงรอตั้งตัวได้ ก็ยังไม่รู้เมื่อไหร่" สบตาตอบเขาขณะดื่มเบียร์ที่เหลือไปเรื่อย ๆ แล้วเกิดอาการร้อนวูบวาบขึ้นมาอย่างกระทันหัน ทั้ง ๆ ที่มีอาการเหมือนเคลิ้มเมาทำนองนั้น

ชายหนุ่มเองก็เช่นกัน เขารู้สึกเคลิบเคลิ้มสบาย แล้วกลับร้อนระอุเหมือนจับไข้ เลือดในกายฉีดซ่าน จับจ้องมองหน้างามนั้นเหมือนความฝัน กระเถิบกายเข้าไปหาร่างที่นั่งริมโซฟา

"คุณสวยเหลือเกิน" จ้องตานั้นด้วยประกายฉ่ำเยิ้ม

หญิงสาวถอนใจแรง เหมือนมีอำนาจประหลาดที่ทำให้จ้องตาคมกล้านั้นอย่างลืมตัว

ยากำลังออกฤทธิ์ แผ่ซ่านจนรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ บางครั้งก็วูบวาบไปตามจุดกระสัน เหมือนเกิดความต้องการอย่างรุนแรง แล้วสองร่างก็ผวาเข้าหากัน กอดจูบดูดปากกันอย่างลืมตัว หายใจหอบกระเส่า

"คุณขา..." เสียงนั้นเบาหวิวเหมือนจะขาดใจ

"ทำไมหรือครับคุณขา" ตาจ้องตาแล้วผวาเข้าประกบปากบดเบียดอีกครั้ง

ร้อนแรงด้วยรสสัมผัส ลิ้นรัวฉกฉ่ำล่วงล้ำดุนดันด้วยเพลิงสวาท มือไม้ลูบไล้เรือนร่างของกันและกันอย่างนุ่มนวล ร่างเขยิบกระเถิบถอยแล้วทาบทับ

"เป็นของผมเถอะนะที่รัก" กล่าวพร่ำเพ้อคล้ายละเมอ สอดมือขยำขยี้สองเต้าเต่งรุนแรง

"อูย...สนขา...ยาต้องการคุณเหลือเกินแล้ว...ช่วยยาด้วยค่ะ...โอย...โอย" แอ่นอกชันรับการเคล้นคลึงไปมา มือไขว่คว้าล้วงลงจับลำที่ทะมึนในเนื้อผ้าอย่างเคยชิน

เฟ้นฟอนเพียงครู่ก็สลัดเสื้อผ้าพ้นกายอย่างรีบร้อน

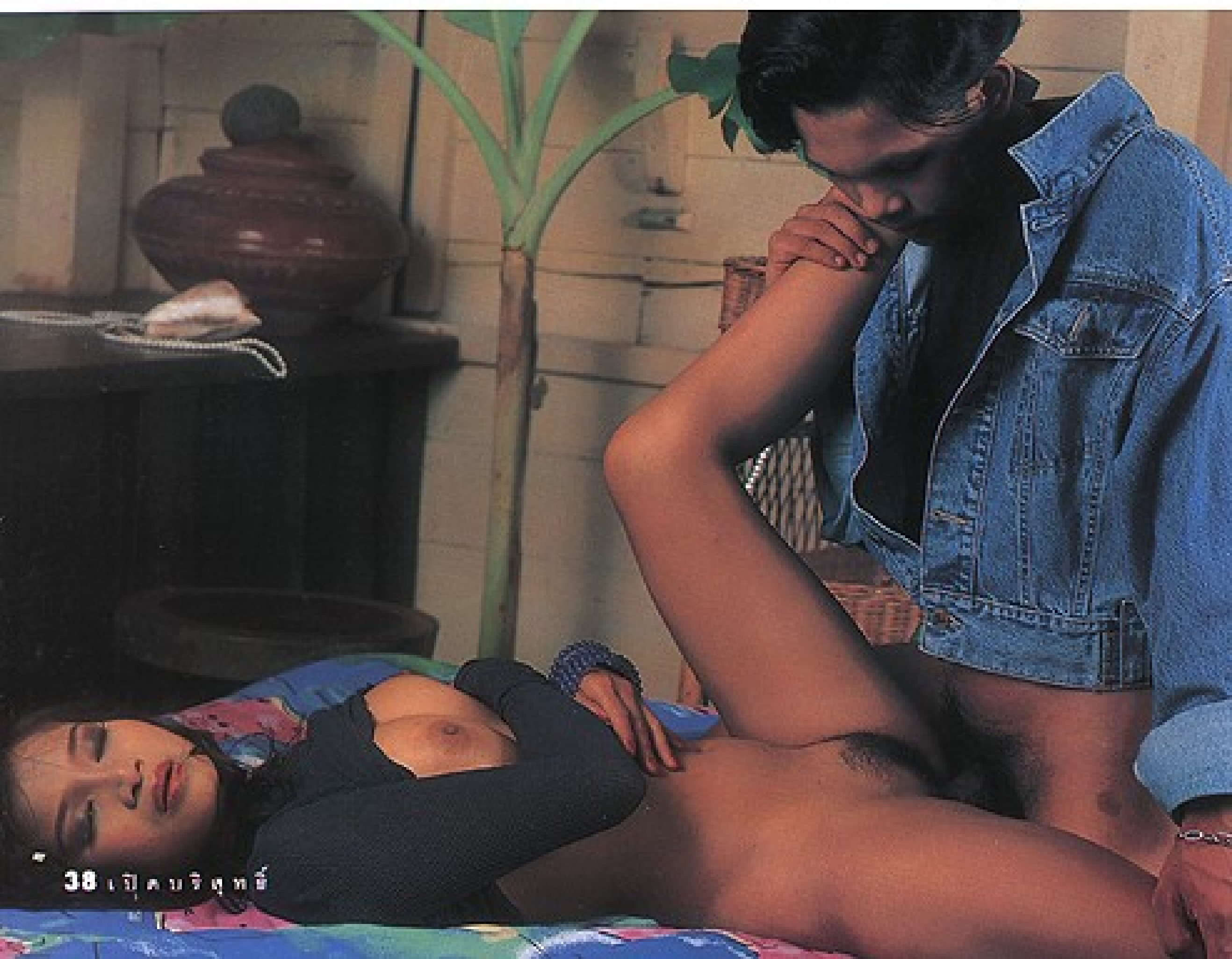
"ผมต้องการคุณมากเหลือเกินวันเดียว...คุณสวยอะไรอย่างนี้"

"เร็วเถอะค่ะคุณขา..." หายใจหอบหนักจนสองเต้าอร่ามกระเพื่อม *"ใจยาจะขาดอยู่แล้วนะ...อูย..."* มือขยำลำวูดปอกเปลือยหนังเร่งเร้า

ชายหนุ่มดูดดมไปตามเรือนร่าง งาบจับสองเต้าพัลวัน ดูดดุนลิ้นด้วยแรงกระสันท่วมท้น มือลูบไล้ลงขยำเนินอวบอูมนิ่ม จิกนิ้วเข้าหารอยผ่าที่แยกกว้างถ่างรอรับด้วยความฉ่ำเยิ้มย้อย บดคลึงมณีน้อยที่ลุกชันแล้วลื่นไถลลงสู่ช่องหว่างกลีบในล้วงลึก...ชักไซ

"โอย...ไม่ไหวแล้ว รีบทำเร็ว ๆ ยาจะตายอยู่แล้ว" จิกลากปอยผมชายหนุ่มดึงรั้ง เมื่อเขาเลื่อนหน้าต่ำลงหมายดูดดื่มความฉ่ำที่ใต้เนิน

เมื่อร่างผวาขึ้นชายหนุ่มทาบตัวลงใหญ่งสะโพก หญิง

สาวรัดปลายเร้าหาช่องที่อ้ากว้าง ยกสะโพกเสยขึ้นอย่างเร่าร้อน และเมื่อชายหนุ่มกดลงเพียงครั้งเดียว

"โอ๊ย...อร่อยเสียวดีเหลือเกิน...กระแทกเร็วมาอีก กระแทกแรงๆ เร็วซิคะที่รัก...อู๊ย"

ส่ายสะโพกยกอัดรัวหนแรงเหมือนบ้าคลั่ง สองมือกอดแผ่นหลังชายแน่น จิกเล็บลงไปบนเนื้อหนา จนชายหนุ่มสะดุ้งอกแอ่น กระตุกอัดเสยขอบเร่งเร้า

ความรุนแรงทวีคูณขึ้นทุกระยะ...กำลังมีเท่าไหร่ใหม่กระหน่ำ กอดปล้ำพลิกไปมากระดกกระแทกได้กันสุด

เหวี่ยง และเมื่อพลิกร่างชายหนุ่มลงจากโซฟาสู่พื้น สาวน้อยผู้ที่เคยสุภาพเรียบร้อยกลับคล่องแคล่ว ขย่ม จนสองเต้ากระเพื่อมไปมา ชายหนุ่มผงกหัวขึ้นไล่ซับดูดเต็มเต้า ซ้ำขยำด้วยอีกมือ

"โอ๊ย...โอ๊ย อร่อยเหลือเกิน ไม่ไหวแล้วค่ะ...ไม่ไหวแล้ว...อู๊ย...อู๊ย"

กระแทกลงสุดแรง สองมือกอดรัดรอบลำคอชายหนุ่มไว้แล้ว หนีบโคนขาเข้าหากัน บิดสะโพกไปมาช้าๆ แหงนหน้าเกร็งตัวสะท้านเพื่อสายสวาทอันล้ำลึกแตกซ่า

ภายในบีบรัดกระชับลำแน่น ดูดปลายที่ฝังลึกล้ำจนชายหนุ่มร่างกระตุก ความเสียวมันมากล้น จนต้องแอ่นสะโพกลอยยกน้ำหนัก โยกย้ายส่ายสี

พัลวันจนค่ำกระดูก แล้วสุธารสอันข้นเหนียวก็พวยพุ่งฉีดเข้าเป้าหมายภายในหน้าท้องของ รังสิยา ที่กำลังบีบรัดดูดดื่มกักเก็บเต็มที่

เขาและเธอหอบหายใจแรง เอนร่างที่กอดรัดกันแน่นประกบราบ...แผ่วพริ้วลมหายใจเบาบาง เพียงครู่ก็ร้อนระอุ... ความแข็งแกร่งกลับเท่าเดิม รับรุกกันอย่างไม่เบื่อหน่าย สอดคล้องท่วงท่ากันไปตลอด

เสียงร่ำร้องโหยหาแทบแห้ง ธาราหยุดหลั่งริน เหมือนเหือดหายหมดสิ้นจากกาย กอดก่ายสลบไสลเมื่อผ่านพ้นค่อนคืนไปไม่นาน

แล้วตีห้าครึ่งของวันนั้น สาวน้อยก็หอบกระเป๋าหิ้วออกมา ขึ้นรถคันแรกที่ผ่านมาเรียกรับถึงหน้าบ้าน เพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยความกระปกกระเปลี้ย

มันไม่ใช่ฝัน...เพราะความมันส์ยังประทับตับร่องไม่รู้เลือน

เธอโกรธเมื่อรู้ว่าถูกเขามอมยา แต่เธอก็ต้องขอบคุณ ที่เขาสอนบทเรียนราคาแพงให้แก่ผู้ที่มาจากแดนไกล

